

før efter længere Tids Arbejde, saa skal Kommunalbestyrelsen o. s. v. Det vil sige, at vedkommende Snekoged, naar han kommer ud med sine Folk til Snekastning, saa en skøn Morgen sender Bud til Sogneraadets formanden og lader sige: Vil Du være saa god at faae afsat en Bei midlertidig, medens vi kaste den gamle Bei. Jeg kan imidlertid ikke forstaa det anderledes, og hvis vi følge denne Opfattelse, saa tror jeg nok, at der maa en anden Affattelse af Bestemmelsen til. Vigeledes maa jeg henlede Opmærksomheden paa, at der staar i § 10, at naar der ikke kan paa anden Maade tilveiebringes tilstrækkeligt Arbejdsmandskab til at skaffe Beiene farbare, kan Sogneraadet udenfor Omgangen tilfise enhver af de paa Fortegnelsen opførte Personer til at forrette Snekastningsarbejde mod Betaling af Kommunkassen efter den i § 7 ommeldte Tagt. Jeg har tænkt lidt over, hvorledes det vil komme til at tage sig ud i det virkelige Liv. Der staar i Paragrafens 3die Stykke: „Ingen kan tilfises til at præstere mere end 1 Dag for Betaling udenfor Omgangen, forinden hele Mandskabet paa denne Maade har været tilfagt“; der staar ikke Noget om, at det er om Aaret, altsaa er det fortløbende. Jeg har spurgt mig selv: Naar vi nu faae disse Regulativer, som bestemme, hvor meget Arbejde der skal præstere af forskjellige Huse, Gaarde og Hovedgaarde, saa er det rimeligt, at ogsaa de, som sidde med det store Hartkorn, ville blive tilfagte til at møde med deres Folk. Men naar vi nu faae denne Skala og begynde med det Smaa, hvorledes skulle vi da naae til det Store? Dette henstiller jeg til Overveielse. Det var særlig denne Bemærkning ligeoverfor § 18, som jeg vil henstille til den hvidtærede Minister og henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa.

Judenrigsministeren (Engerslev):

Jeg blev det under Samstemning og Tilslutning fra alle Sider erkjendt, at det var onskeligt at tage fat paa denne Materie og samle de forskjellige mugjældende Bestemmelser; det har nu ladet sig gjøre. Jeg kan for saa vidt paastjonne den Modtagelse, som Forslaget har faaet, som theoretisk taget have alle ærede Medlemmer erklæret at ville være tilfredse dermed, men naar jeg ser hen til de faldne Bemærkninger, maa jeg tillige strax tillade mig at gjøre den Indvending, at hvis alle de Anhydninger, som ere fremsatte, skulle formuleres som praktiske Ændringer, vil Lovforslaget ikke, som man har forudsat, komme til at se ud omtrent som nu, men undergaa gennemgribende Forandringer,

principielle Forandringer, derom er der ingen Tvivl for Enhver; som opmærksomt har lyttet til Forhandlingerne. Det er ikke vist, vi komme til det Resultat; men jeg tror dog, at hvis man ellers synes nogenlunde godt om Lovforslaget, maa man paalægge sig nogen Resignation med Hensyn til at faae sine Ønsker opfyldte. — Det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen), som indledede Debatten, nævnte strax den Mangel paa Harmoni, som der er i Snekastningslovgivningen, Reglement af 20de December 1799 og Lov af 30te December 1858, og det kan jeg egentlig være enig med ham i. Det er jo saa, at den hidt nævnte Lov af 30te December 1858 er en Fordelingslov. Den lod Ydelsen staa paa beboede Steder, men kom til en anden Fordeling efter Hartkorn, Bygningsafgift, Bedrift og Folkehold o. s. v. — en noget uklar Fordeling, som jeg for Resten har bibeholdt i dette Lovforslag. Jeg tror ikke, det er ret Mange klart, hvorledes man har gjort denne Fordeling, men man er kommen ud deraf, og jeg vil raade til, at man lader de forskjellige Momenter i Fordelingen blive, den har hidtil vist sig ret brugbar, derved er det betænkeligt at røre ved det Punkt. Det var for det Første Manglen paa Harmoni. For det Andet fremkom der ved Lov af 30te December 1858 et mindre heldigt Forhold. Man borttog ved denne Fordelingen efter hele og halve Gaarde, men man forandrede i og for sig ikke Byrdens Karakter; man lod den vedblive at være en offentlig Byrde, som administreredes af Politivirigheden, men man tog dog Kommunalbestyrelserne med, idet man i Loven af 1858 indsatte en Bestemmelse om, at nu skulle Kommunalbestyrelserne afrette Regulativerne. Men der kom desværre andre Bestemmelser i Tidens Løb, som ingenlunde harmonerede med den nu bestaaende Lovgivning. Jeg giver det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen) Ret i, at det er meget tvivlsomt, om der findes nogen Lovbestemmelse, i Kraft af hvilken der skal kastes Sne paa Biveie, paa mindre offentlige Bei. Den oprindelige Bestemmelse angik vistnok kun Landeveie, og den er egentlig aldrig bleven forandret, men hvorledes har nu Praxis dannet dette Forhold? Praxis har dannet det saaledes, at paa Landeveiene, de store Bei, har man beholdt den oprindelige Bestemmelse ogsaa om Forpligtelsen til udenjogns eller udenkommune Snekastninger, flyttet omkring paa Beiene og taget Snekastningsbyrden, der hvor den var lagt, selv udenfor Kommunen, medens man paa Biveiene egentlig har været tilbøielig til kun at lade Bestemmelsen gjælde indenfor Kom-